

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Bảy ngày 30/10/2021.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 689

“THỪA NHẬN NHÂN QUẢ THÌ KHÔNG OÁN TRỜI, KHÔNG TRÁCH NGƯỜI”

Chúng ta biết con người đến thế gian này đều do nhân quả. Nhà Phật có câu: “*Nhân sanh thù nghiệp*”, có nghĩa là con người đến thế gian này để thọ nghiệp. Nếu tạo ác nghiệp thì phải trả báo, nếu tạo thiện nghiệp thì vẫn phải đến để hưởng phước. Cho nên con người đến thế gian này để nhận quả báo. Nghiệp nhân quả báo không hề mảy may sót lọt. Chúng ta đừng nghĩ rằng trong vòng đời mệnh mông vô tận của đời người, ta làm thiện, làm ác thì nhân quả sẽ có sai sót. Sổ sách ghi chép có thể còn có sót lọt, nhưng nhân quả không có một chút sót lọt nào. Bởi vì nghiệp thiện, nghiệp ác xuất phát từ tâm của chúng ta, tất cả đều in đậm trong tâm của chúng ta cho nên không thể sót lọt. Vì vậy chúng ta hoan hỉ, thừa nhận nhân quả thì không oán trời, không trách người.

Hòa Thượng nói: “*Tự tác, tự thọ*”, tự làm tự chịu. Trong “*Kinh Nhân Quả*”, Phật nói: “*Bồ Tát sợ nhân, chúng sinh sợ quả*”. Trước khi làm, Bồ Tát quán chiếu rõ ràng để không làm sai trái. Chúng sanh chúng ta chỉ làm theo cảm tính và tập nghiệp của mình nên tùy tiện làm ra sai phạm. Khi quả báo đến rồi, chúng sanh mới khiếp sợ, thậm chí còn oán trời trách người. Bồ Tát không sợ quả báo vì các Ngài biết nhân đã tạo thì phải vui vẻ tiếp nhận. Nợ tiền phải trả tiền, nợ mạng phải trả mạng, làm sao mà trốn được!

Chúng ta biết nhân quả rõ ràng nên không oán trách, không van xin, vì không thể van xin được. Hòa Thượng nói: “*Người biết rõ ràng và thừa nhận nhân quả thì họ không oán trời, không trách người. Người thế gian oán trời trách người đã gây phiền cho họ, khiến họ khổ đau*”. Tất cả đều là nhân trước quả sau. Nhân quá khứ đã tạo thì phải nhận quả báo hiện tại. Nếu không nhận quả báo trong đời này thì đời sau, đời sau nữa phải nhận, không thể tránh khỏi. Chúng sanh vui thích mà tạo tác, tùy tiện mà tạo tác, phóng túng mà tạo tác. Khi quả báo kết thành thì chúng sanh khiếp sợ, cầu xin Thánh Thần và Phật Bồ Tát nhưng Phật Bồ Tát cũng không giúp được. Hòa Thượng nói: “*Thập đạo vô thần*”. Mười cõi này không có vị Thần nào có đủ quyền năng ban phước hay giáng họa cho chúng ta. Chúng ta chính là vị Thần ban phước hay giáng họa cho chính mình.

Muốn vãng sanh Tây Phương Cực Lạc thì phải làm theo nguyên lý nguyên tắc, làm đúng, làm đủ tiêu chuẩn để vãng sanh Tây Phương Cực Lạc. Muốn tái sanh làm người thì phải làm theo nguyên lý nguyên tắc, làm đúng, làm đủ tiêu chuẩn để tái sanh làm người. Phật Bồ Tát đã từ bi vì chúng ta thực nghiệm, thể nghiệm, chứng nghiệm chắc chắn rồi mới nói cho chúng ta những nguyên lý nguyên tắc đó để chúng ta làm theo. Đó chính là sự từ bi của Phật, sự từ bi của Cổ Thánh Tiên Hiền.

Chúng sanh thế gian rất khờ dại. Trong “*chúng sanh*” có chúng ta, mỗi chúng ta đều khờ dại. Chúng ta không nhận rõ ra được đâu là thiện tri thức chân thật. Chính vì nhiều đời nhiều kiếp chúng ta lơ là qua loa cho nên chúng ta mãi trôi lăn trong vòng sanh tử. Nhiều người nói: “*Làm sao con biết đó là lời của Phật nói? Làm sao con biết đó là thiện tri thức?*”. Lời của Phật nói đều y theo nhân quả, y theo tự tánh, không có sự trái ngược với những điều này. Thầy tốt bạn lành không bao giờ nói “*phải nghe tôi! phải làm theo tôi!*” mà dạy chúng ta phải làm theo lời Phật dạy trong Kinh Pháp, phải làm theo lời dạy của người xưa. Kinh Pháp đã được các bậc Tổ Sư, Đại Đức hành trì, làm có kết quả chứ không phải là “*xúc tình tác ý*” (*xúc động tình cảm mà tác ý*).

Ngài Lý Bình Nam luôn bảo những người đến với Ngài phải hướng đến Tổ Ấn Quang mà quy y và học tập. Hòa Thượng Tịnh Không thì luôn dạy mọi người hướng đến Phật, hướng đến những vị Tổ Sư Đại Đức để học tập. Các Ngài không nói mọi người phải làm theo mình, phải nghe theo mình. Thiện tri thức chân thật bảo chúng ta làm theo lời Phật dạy, hành theo Bồ Tát Hạnh. Sáu phép Ba La Mật trong Bồ Tát Hạnh là: “**Bố Thí, Trì Giới, Nhẫn nhục, Tinh Tấn, Thiền Định, Trí Huệ**”. Phật dạy: “*Cần tu Giới, Định, Tuệ. Diệt trừ tham, sân, si*”. Các vị thiện tri thức luôn bảo chúng ta nương theo lời dạy của người xưa bởi vì người xưa đã ẩn chứng theo thời gian, không gian, đã công thành quả mãn, bảo đảm không sai.

Chúng ta nên nương theo Hòa Thượng vì Ngài đã dùng cả một cuộc đời để tu hành đúng theo lời Phật dạy cho nên không thể sai sót. Hòa Thượng cả đời là “*tam bất quản*”, không quản tiền, không quản việc, không quản người. Nhiều người thấy người này dễ thương, đẹp trai nên nhận làm Thầy, thấy người kia xấu xí nên không nhận làm Thầy. Có một cô học theo vị “*minh sư*” 30 tuổi, trẻ, đẹp trai, nói chuyện dễ nghe. “*Minh sư*” như vậy chưa có thời gian tu hành, chưa có thời gian chứng nghiệm, chưa có thời gian “*lên bờ xuống ruộng*”. Ngày nay có rất nhiều người, kể cả những người đã tu học Phật pháp rất lâu, đã nghe Hòa Thượng chục năm mà vẫn còn đi nghe theo lời của người đang ăn thịt chúng sanh. Vậy thì họ tràn đầy tham sân si mạn, danh vọng lợi dưỡng. Chúng ta học Phật Pháp thì phải đào sâu, phải nghe cho thật kỹ thì mới hiểu được.

Sáng nay tôi nghe lại đĩa “*Hoa Nghiêm Áo Chi*” tập 86. Hôm qua tôi đã nghe rồi nhưng không nhớ, hôm nay nghe lại thì thấy quá hay! Chúng ta nghe Phật Pháp thì không thể nghe qua loa, không thể nghe với tâm hư tình giả ý. Nếu nghe như vậy thì không có lợi ích gì.

Hòa Thượng nói: “*Tôi nghe 10 lần đĩa Thầy Thái Lễ Húc giảng. Tôi nghe 10 lần đĩa Thầy Hồ Tiểu Lâm giảng. Tôi nghe 10 lần đĩa Thầy Chung Mao Sâm giảng. Không phải tôi nói để khuyến khích mọi người đâu! Các vị hỏi mọi người xung quanh tôi xem, họ đều thấy mỗi đĩa giảng tôi đều nghe ít nhất 10 lần. Những diễn đàn Văn hóa truyền thống tôi đều nghe 10 lần vì tôi thấy hay quá. Tôi nghe để học tập, lấy kiến giải của họ làm kiến giải của chính mình. Cho nên học Phật pháp ít nhất phải có 10 năm kiên trì chứ ba năm, năm năm chưa đủ*”.

Tôi đã dịch đĩa Hòa Thượng trong hơn 10 năm. Suốt 15 - 20 năm qua, tôi nghe đi nghe lại những lời giảng của Hòa Thượng cho nên mới có một chút tâm đắc. Nếu không có thời gian nghe giảng như vậy thì tôi không thể

ngám. Chúng ta hiểu lơ mơ về nhân quả, nửa hiểu nửa không thì cũng bằng không hiểu, cuối cùng vẫn phạm nhân quả. “**Nhân sanh thù nghiệp**”, chúng ta đến thế gian này phải hoan hỉ, vui vẻ mà thừa nhận và tiếp nhận nhân quả. Người ta không hiểu nên đau một chút thì oán trời trách người. Họ nghĩ: “*Ta làm công đức nhiều như vậy mà tại sao lại mang bệnh khổ sở như vậy!*”. Trước đây tôi cũng đã từng có ý niệm oán trách như thế. Thật ra, tất cả đều do chính mình. Phật dạy chúng ta không tham nhưng chúng ta vẫn tham, chúng ta chỉ thay đổi đối tượng tham. Đáng nhẽ tôi chỉ nên phiên dịch mỗi ngày 6 tiếng và dành ra 4 tiếng để tu tập. Nhưng tôi đã ngồi miết mỗi ngày 16 tiếng để phiên dịch nên các mạch máu bị tắc, tạo thành bệnh khổ. Có những điều không thể làm lại.

Thế mới biết, chúng sanh tự tác tự thọ, con người chúng ta tự làm tự chịu. Đó là nhân quả tuần hoàn. Phật Bồ Tát, Thánh Hiền không thể can thiệp. Phật Bồ Tát đã dạy chúng ta nguyên lý nguyên tắc một cách rõ ràng. Chúng ta phải tuân thủ nguyên lý nguyên tắc một cách triệt để. **Thân phải động, tâm phải tịnh**. Chúng ta thì ngược lại, tâm thì động, thân hoàn toàn không động. Chúng ta không vận động, không đi bộ, một bước là lên xe. Ngày nay xe máy có khi còn không cần đạp máy, không cần vào số mà chỉ cần ngồi lên xe, bấm đề là xe nổ máy. Có nghĩa là thân chúng ta không động, nhưng tâm thì đầy động loạn.

Các đạo tràng thường có 3 khu vực: Một khu ngồi niệm Phật, một khu đi Kinh hành niệm Phật, một khu lạy Phật. **Chúng ta ngồi lâu thì buồn ngủ, đi Kinh hành lâu cũng không được, lạy Phật lâu cũng không được mà phải kết hợp đi, đứng, ngồi, vừa ngồi niệm Phật, vừa đi Kinh hành, vừa lạy Phật**.

Hòa Thượng nói: “**Mỗi người chúng ta tuyệt đối không chỉ có một đời này. Chúng ta đều có đời quá khứ và đời tương lai. Đồng tu học Phật chúng ta đều tin tưởng nhân quả ba đời, đều tin tưởng sáu cõi luân hồi là sự thật**”. Chúng ta quan sát thế gian này, cho đến ngay trong kiếp sống của chính mình, thậm chí nhiều đời nhiều kiếp ở trong sáu cõi và ở trong mười pháp giới. Sự việc này diễn ra như thế nào vậy? Hòa Thượng nói rõ ra bốn chữ: “**Nhân duyên quả báo**”. Đây là chân tướng sự thật. Trồng nhân thiện được quả thiện, tạo ác nghiệp nhận ác báo. Sự việc chính là như vậy! Tất cả những đái ngộ tốt đẹp hay mọi bất hạnh trong cuộc đời này đều do nghiệp chúng ta đã tạo, không phải tự nhiên, không phải “**đương không**”.

Tổ Sư Đại Đức nhiều đời cũng đã thị hiện cho chúng ta thấy. Nhiều vị công đức vô cùng to lớn, làm ra lợi ích chúng sanh không ai bằng, nhưng bệnh khổ vô cùng khủng khiếp. Người đời sau nhắc lại bệnh của Ngài thì cũng róm nước mắt. Vị Thầy dạy tôi chữ Hán, cả một đời tu hành nghiêm túc, xa lìa danh vọng lợi dưỡng. Thầy bị đau bao tử, uống không biết bao nhiêu nước muối pha với baking soda. Thầy không ăn được gì cả, chỉ ăn một chút cơm, rau, đậu ấm nóng. Thầy hơn 80 năm cuộc đời cống hiến cho Đạo pháp, nhưng cũng là cả một thân bệnh khổ. Trước khi lâm chung, Thầy dặn mọi người không làm đám tang tốn kém, bó vào chiếu, đưa lên xe ba gác rồi đẩy ra nghĩa địa, không cúng hoa trái đầy trên bàn để không hao tổn tiền của Phật tử.

Tôi hết sức cảm động. Sau bao nhiêu năm bôn ba, sau khi đã dịch đĩa Hòa Thượng, tôi quay về thăm Thầy, gửi tặng Thầy bộ đĩa giảng “**Kinh Vô Lượng Thọ**”. Sau khi nói chuyện với Thầy về những lời giảng của

Hòa Thượng Tịnh Không, tôi nói: “*Con xin phép đi về để cho Sư Ông nghỉ*”. Nhưng Thầy nói: “*Nói chuyện với thiện tri thức thì không mệt!*”. Thầy cảm thấy rất vui khi thấy tôi có sự trưởng thành và tiếp nối sự dạy bảo của Thầy.

Hồi tôi còn nhỏ, tôi cũng được Thầy đánh toi bời. Lúc đó, tôi không cảm nhận được sự nhân từ của Thầy mà chỉ cảm thấy Thầy khó khăn với mình. Tôi không nhận ra điều tốt nơi Thầy mà chỉ oán trách Thầy. Khi có trải nghiệm cuộc sống, tôi nhìn lại mới thấy cả cuộc đời của Thầy rất tuyệt vời. Một người chuẩn mực thì tất cả đều phải là chuẩn mực. Thầy nói và làm đều như một. Tôi xét lại mới thấy chính bản thân Thầy sống rất chuẩn mực và Thầy muốn mọi người cũng chuẩn mực như vậy. Lúc đó vì không hiểu nên tôi không có tâm tri ân Thầy. Hồi đó tôi chưa học “***Đệ Tử Quy***” nhưng tôi đã được Thầy dạy cách đối nhân xử thế chuẩn mực từng ly từng tí. Thầy dạy đi xe bus thì phải ngồi ghế nào, đi xe ô tô 4 chỗ thì phải ngồi ghế nào. Thầy dạy lúc ngồi ăn thì phải ăn uống như thế nào. Thầy đúng là một vị thiện hữu tri thức!

Sau này tôi cũng có cảm xúc giống Thầy. Hồi tôi dạy học lớp gia giáo, học trò cảm thấy tôi rất nghiêm khắc, rất khó tính. Về sau, trong một lần tình cờ gặp tôi, học trò đã chia sẻ với tôi rằng Thầy giáo của họ rất ngạc nhiên khi thấy họ viết chữ rất đẹp. Thầy giáo đó hỏi: “*Sao con viết chữ đẹp được như vậy! Viết trên bảng và viết trong vở đều đẹp, chữ viết đều tăm tắp! Ai dạy con vậy?*”. Học trò trả lời: “*Con học Thầy Vọng Tây*”. Trong cuộc sống, chúng ta trải qua thời gian học tập, được gần Thầy tốt bạn lành, được sống, làm theo và có kết quả. Chúng ta dạy học trò mà học trò cũng có kết quả tốt thì còn gì bằng! Chúng ta không hề cảm thấy cực khổ mà cảm thấy an vui không gì bằng!

Trong cuộc sống, mỗi người đều có quá khứ. Khi chúng ta nhìn về quá khứ, đành rằng có những đau thương vô cùng tận nhưng có những kỷ niệm rất đẹp. Chúng ta có quá khứ đẹp, hiện tại được tu học, được làm việc, được cống hiến thì chắc chắn có tương lai. Thế hệ sau tiếp nhận, họ chân thật được lợi. Có người nói: “*Con không học Phật nhưng khi học những bài giảng của Thầy, con cảm thấy rất tâm đắc*”. Người ta thừa nhận. Thế gian hay Phật pháp, mọi người đều được lợi. Quá khứ tốt, hiện tại tốt thì vị lai cũng sẽ có sự chuyển sanh tốt.

Hòa Thượng nói: “***Chúng sinh ngày nay mê hoặc điên đảo, ngày ngày tạo nghiệp để rồi quả báo hiện tiền thì mới khiếp sợ. Chúng sinh sợ quả báo, Bồ Tát không sợ quả báo***”. Quả báo đến thì phải thừa nhận, vui vẻ chấp nhận vì không thể tránh khỏi, đã tạo nhân thì ắt có quả. Đây là tự mình làm tự mình chịu.

Bài học này có một sự khải thị rất sâu sắc cho chúng ta về quá khứ, hiện tại và vị lai. Quá khứ đã sai lầm, hiện tại không sai lầm nữa thì tương lai mới có thể tốt đẹp. Quá khứ đã sai lầm, hiện tại tiếp tục sai lầm nữa thì tương lai chắc chắn thâm hiểm, không ngoại trừ bất cứ ai. Phật Bồ Tát cũng không nằm ngoài quy luật nhân quả. Cho nên chúng ta phải phản tỉnh, đối với vấn đề này phải nghiêm túc, không thể lơ là qua loa.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!